

Vampire Journals
'in 1. kitabı

dönüşüm

morgan rice

Vampir Mektupları

Morgan Rice

Dönüşüm

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Dönüşüm / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Vampir Mektupları)

TURNED, TWILIGHT (Alacakaranlık) ve VAMPIRE DIARIES (Vampir Günlükleri) 'e kesinlikle rakip olacak ve son sayfaya kadar elinizden birakamayacağınız bir kitap! Macerayı, aski ve vampirleri seviyorsanız bu kitap tam size göre! --Vampirebooksite. com. TURNED, on kitaptan oluşan ve en çok satanlar listesinde ilk sıradaki THE VAMPIRE JOURNALS (Vampir Mektupları) serisinin ilk kitabı. TURNED'de (Vampir Mektupları'nın birinci kitabı), 18 yaşındaki Caitlin Paine annesi tekrar taşındığında yaşadığı kenar mahalleden çıkmak ve tehlikeli New York şehrinde liseye başlamak zorunda kalmıştır. Etrafındaki tek ışık saçan şey gördüğü anda ondan hoşlanan Jonah'tır. Ancak, aralarında bir romantizm başlayamadan Caitlin birden kendisinin değişmekte olduğunu fark eder. İnsanüstü bir güç, ışığa karşı hassaslık, asiri yeme gereksinimi gibi anlayamadığı bazı hisler onu geçirmeye başlamıştır. Ona ne olduğunu anlamaya çalışır ve bu uğraşları onu yanlış zamanda yanlış bir yere sürükler. Gözlerini açtığında gizli bir dünyadadır ve ayaklarının altında New York şehrinin devasa yeraltı dünyası uzanmaktadır. Bir vampire savaşının ortasında, iki tehlikeli cadılar meclisinin arasında sıkışmıştır. Tam bu anda Caitlin, kendisini karanlık güçlerden kurtaran gizemli ve güçlü bir vampire olan Caleb'le tanışır. Caleb'in kayıp eserinin bulunmasında Caitlin'in yardımına ihtiyacı vardır ve Caleb'in de Caitlin'in sorularını cevaba kavuşturması gerekmektedir. Birlikte tek bir önemli soruyu cevaplayacaklardır: Caitlin'in gerçek babası kimdir? Ancak Caitlin, kendisini iki adam arasında çıkmaza düştüğünde Caleb'le arasında başka bir şey şekillenmeye başlamaktadır: yasak ask. Her ikisinin de hayatını riske edecek ve birbirleri için her şeyi riske edip etmeme konusunda karar vermelerini gerektirecek ırklar arası bir ask... "TURNED, genç okuyucular için mükemmel bir hikâyeye. Morgan Rice, tipik bir vampire hikâyesinin nasıl olabileceğini gösteren sasirtici kurguyla iyi bir iş çıkarmıştır. Canlandırıcı ve essiz anlatımıyla TURNED, pek çok Genç Yetişkin paranormal hikâyelerde bulunan klasik unsurları tasımaktadır. Vampire Journals Serilerinin ilk kitabı bir kız üzerinde yoğunlaşmaktadır. sıra dışı bir kız! TURNED kitabını okuması kolay bir kitap ancak olaylar çok hızlı gelişmektedir. Hos ve sıcak

paranormal ask romanlari okumayi seven herkese tavsiye edilir. --The Romance Reviews. "TURNED, basladigim andan itibaren beni içine çekti ve bir daha birakamadim. Bu hikâye, hizli gelisen ve basindan sonuna aksiyon yüklü sira disi bir maceradir. Kitapta bir an bile sikilacaginiz yer yok. Morgan Rice okuyucuya böyle bir kitap sunarak muhtesem bir is çıkardi. Ayrica Caitlin'i destekleyerek umutsuzca onun gerçege ulasmasini isteyen bir okuyucu kitlesi yaratti. Serinin ikinci kitabini merakla bekleyecegim. " --Paranormal Romance Guild. "TURNED, kisa oldugu için baska kitaplar arasinda kaldiginda okuyabilecegin zevkli, hos ve esrarli bir kitaptir... Kesinlikle egleneceksiniz" --books-forlife. blogspot. com

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Dönüşüm

Vampire Journals'ın 1. kitabı

morgan rice

"TURNED (Dönüşüm), genç okuyucular için mükemmel bir hikâye. Morgan Rice, tipik bir vampire hikâyesinin nasıl olabileceğini gösteren şaşırtıcı kurguyla iyi bir iş çıkarmıştır. Canlandırıcı ve eşsiz anlatımıyla TURNED, pek çok Genç Yetişkin paranormal hikâyelerde bulunan klasik unsurları taşımaktadır. Vampire Journals Serilerinin ilk kitabı bir kız üzerinde yoğunlaşmaktadır.. sıra dışı bir kız! TURNED kitabını okuması kolay bir kitap ancak olaylar çok hızlı gelişmektedir. Hoş ve sıcak paranormal aşk romanları okumayı seven herkese tavsiye edilir.

--The Romance Reviews

"TURNED (Dönüşüm), başladığım andan itibaren beni içine çekti ve bir daha bırakamadım.. Bu hikâye, hızlı gelişen ve başından sonuna aksiyon yüklü sıra dışı bir maceradır. Kitapta bir an bile sıkılacağınız yer yok. Morgan Rice okuyucuya böyle bir kitap sunarak muhteşem bir iş çıkardı. Ayrıca Caitlin'i destekleyerek umutsuzca onun gerçeğe ulaşmasını isteyen bir okuyucu kitlesi yarattı.. Serinin ikinci kitabını merakla bekleyeceğim."

--Paranormal Romance Guild

"TURNED (Dönüşüm), kısa olduğu için başka kitaplar arasında kaldığında okuyabileceğin zevkli, hoş ve esrarlı bir kitaptır....Kesinlikle eğleneceksiniz"

--books-forlife.blogspot.com

"TURNED (Dönüşüm), TWILIGHT (Alacakaranlık) ve VAMPIRE DIARIES (Vampir Günlükleri)'e kesinlikle rakip olacak ve son sayfaya kadar elinizden bırakamayacağınız bir kitap! Macerayı, aşkı ve vampirleri seviyorsanız bu kitap tam size göre!"

--Vampirebooksite.com

"Rice, eseri öne çıkaran mükemmel bir betimleyici niteliğini kullanarak bizleri başından itibaren hikayenin içine çekmeyi başarmıştır.. Güzel kurgulanmış ve çabucak biten TURNED (Dönüşüm), hafif ama eğlenceli bir hikaye arayan okuyucular için ilk sıraya yerleşecek vampire serisi için harika bir başlangıç."

--Black Lagoon Reviews

Morgan Rice

Morgan Rice Hakkında Morgan efsanevi fantezi serisi, çok satanlar listesinde birinci olan ve on kitaptan oluşan THE SORCERER'S RING serisinin yazarıdır. Serinin ilk kitabı A QUEST OF HEROES ise ücretsiz indirilebilir!

Morgan Rice altı dile çevrilen ve on kitaptan oluşan yetişkin gençlere daha fazla hitap eden en çok satanlar listesinde birinci sırada olan THE VAMPIRE JOURNALS serisinin yazarıdır.

Morgan ayrıca gene çok satanlar listesinde olan kıyamet sonrasını anlatan etkileyici THE SURVIVAL TRILOGY üçlemesinin ilk iki kitabı olan ARENA ONE ve ARENA TWO'nun da yazarıdır. Morgan yorumlarınızı dört gözle bekliyor, istediğiniz zaman iletişim kurabilirsiniz.

www.morganricebooks.com

YAZARIN KİTAPLARI

THE SORCERER'S RING

Kahramanların Görevi

A QUEST OF HEROES (Book #1)

A MARCH OF KINGS (Book #2)

A FATE OF DRAGONS (Book #3)

A CRY OF HONOR (Book #4)
A VOW OF GLORY (Book #5)
A CHARGE OF VALOR (Book #6)
A RITE OF SWORDS (Book #7)
A GRANT OF ARMS (Book #8)
A SKY OF SPELLS (Book #9)
A SEA OF SHIELDS (Book #10)
A REIGN OF STEEL (Book #11)
THE SURVIVAL TRILOGY
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Book #1) Arena Bir
Köletüccarları Üçlemesi
ARENA TWO (Book #2)
THE VAMPIRE JOURNALS
TURNED (Book #1): Dönüşüm
LOVED (Book #2) Sevilmiş
BETRAYED (Book #3): Aldatılmış
DESTINED (Book #4) Yazgı
DESIRED (Book #5)
BETROTHED (Book #6)
VOWED (Book #7)
FOUND (Book #8)
RESURRECTED (Book #9)
CRAVED (Book #10)

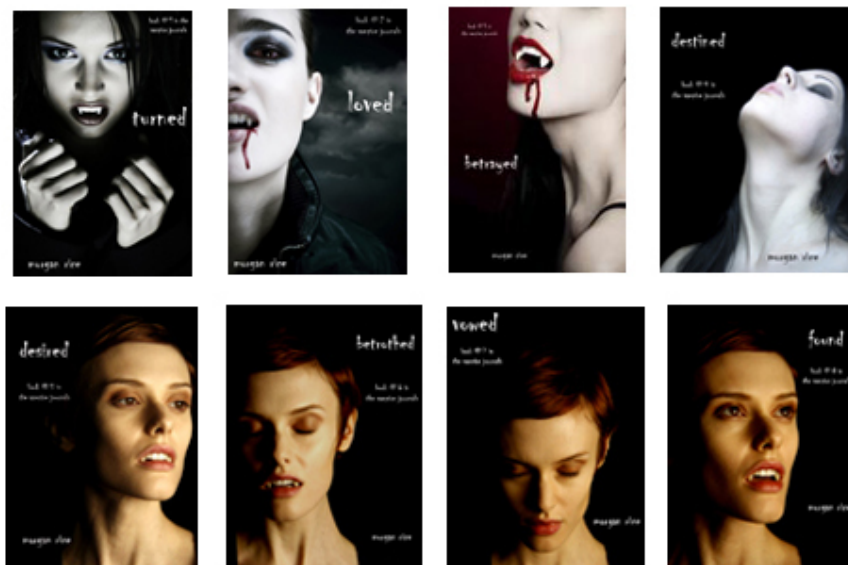
THE SORCERER'S RING

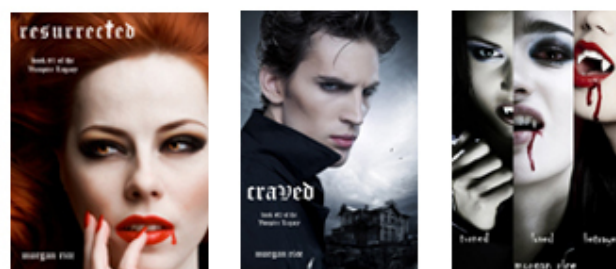
THE SURVIVAL TRILOGY

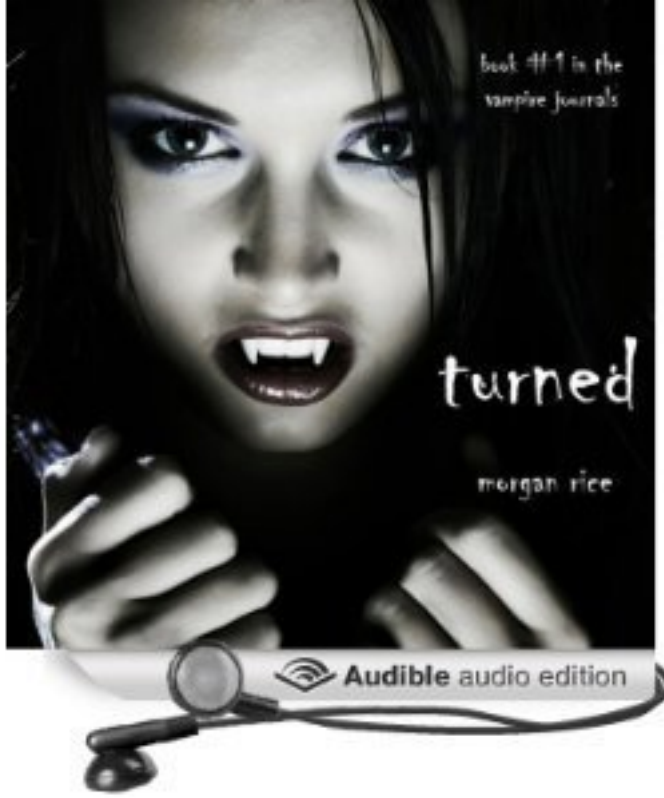

the vampire journals

the Vampire Legacy

[Lista!](#)

[Amazon](#) [Audible](#) [iTunes](#)

Copyright © 2014 by Morgan Rice

Tüm hakları saklıdır. U.S. Copyright Act of 1976 (Birleşik Devletler Telif Anlaşması) izni haricinde, yazarın izni olmaksızın bu yayının bir bölümünün ya da tamamının hiç bir şekilde ya da hiç bir amaçla yeniden yayınlanması, kopyalanması, dağıtılması ve aktarılması yasaktır. Bu e-kitap sadece sizin kişisel zevkiniz için ruhsatlandırılmıştır. Bu e-kitap diğer kişilere tekrar satılamaz veya girilemez. Eğer bu kitabı başkaları ile de paylaşmak istiyorsanız lütfen her biri için ek kopyayı satın almalısınız. Eğer kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen kitabı iade edip başka bir kopya satın alınız. Yazarın yoğun çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Kitap tamamen kurgudan oluşmaktadır. İsimler, karakterler, meslekler, organizasyonlar, mekanlar ve olaylar tamamen yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgu amacıyla kullanılmıştır. Ölü ya da diri gerçek herhangi biri ile olan benzeşme tamamen tesadüfîdir.

Yazar: Morgan Rice

Çeviri: Emrah Saraçoğlu

Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince Görsel Yönetmen: Faruk Derince Yayın Koordinatörü:

Ceylan Şenol Düzelti: Fatma Özay

İç Tasarım: Tuğçe Gülen Baskı: Melisa Matbaacılık Matbaa Sertifika No: 12088

Çifte Havuzlar Yolu

Acar Sitesi No: 4

Davutpaşa/İSTANBUL

YAKAMOZ KİTAP © MORGAN RICE

Orijinal Adı: Turned-The Vampire Journals

Copyright © Morgan Rice.

“Sıhhatli bir şey midir ki elini kolunu sallayarak arşınlayıp yaşını emmek rutubetli sabahın? Neyse artık Brütüs’ün hastalığı hâlâ şifa veren yatağından kalkıp da gecenin habis salgınının karşısına çıkacak mı?”

--William Shakespeare
Julius Caesar
Birinci Bölüm

Caitlin Paine, her zaman okulun ilk günlerinden çekinir-di. Bir taraftan büyük meseleler vardı: Yeni arkadaşlarla, yeni öğretmenlerle tanışmak; yeni koridorları öğrenmek... Bir de ufak tefek şeyler vardı: Yeni bir dolap kullanmak; yeni bir yerin kokusu, çıkardığı sesler gibi. En tedirgin olduğu şey ise bakışlardı. Yeni bir yere gittiği zaman herkesin ona baktığını hissediyordu. Tek istediği şey gözden uzak kalmak- tı. Fakat öyle olacak gibi gözüküyordu hiç.

Caitlin neden bu kadar göze çarptığını anlayamıyordu.

165 santimlik boyuna bakılırsa öyle ahım şahım uzun oldu- ğu söylenemezdi. Kahverengi gözleriyle, saçlarıyla ve normal kilosuyla kendini ortalama biri olarak görüyordu. Kesinlikle diğer bazı kızlar gibi güzel değildi. On sekiz yaşında olduğu için biraz büyük sayılabilirdi. Ancak bu, onun öne çıkması için yeterli değildi.

Başka bir şey vardı bu işte. Onunla ilgili bir şey, insanla- rın dönüp ona ikinci kez bakmasına yol açıyordu. Derinler- de bir yerde, kendisinin farklı olduğunu biliyordu. Ancak bunun tam olarak nasıl olduğundan emin değildi.

Eğer ilk günlerden daha kötü bir şey varsa o da sömestrde okula başlamak. Yani herkes birbiriyle kaynaşacak kadar vakit geçirdikten sonra. Bugün, yani martın ortasındaki bu ilk günü, en kötülerinden birisi olacaktı. Bunu daha şimdi- den hissedebiliyordu.

Ne var ki hayal gücünün en vahşi kısımlarında bile duru- mun bu kadar kötü olabileceğini düşünmemişti. Daha önce gördüğü hiçbir şey -ki pek çok şey görüp geçirmişliği vardı- onu buna hazırlamamıştı.

Caitlin, martın dondurucu soğukunda, kocaman bir New York devlet okulu olan yeni okulunun önünde durmuş, dü- şünüp taşınıyordu: Neden ben? Pek sade giyinmişti. Üstünde sadece bir kazak ve tayt vardı. Kendisini karşılamaya hazırlanan patırtılı kargaşa için hazır olmaktan da çok uzaktı. Ayakta dikil- miş yüzlerce çocuk tantana çıkarıyor, feryat ediyor ve birbirini itip kakıyordu. Bir hapishane avlusuna benziyordu burası.

Her şeyin sesi çok fazla çıkıyordu. Bu çocuklar çok yük- sek sesle gülüyor, çok fazla küfrediyor ve birbirlerini çok sert itip kakıyordu. Eğer gözüne birkaç gülümseme ve şen kah- kaha ilişmemiş olsaydı bunun bir kitlesel arbede olduğunu düşünebilirdi. Çocukların çok fazla enerjisi vardı. O ise bi- tap düşmüştü, donmak üzereydi, uykusuz hâliyle bu enerji- nin nereden geldiğini anlayamıyordu. Gözlerini kapatıp her şeyden uzakta olmayı diledi.

Elini ceplerine götürdüğünde bir şey hissetti: iPod. Evet. Kulaklıklarını geçirip sesini açtı. Dışarıdaki sesin bastırılma- sı gerekiyordu.

Ancak hiç ses çıkmadı. Gözlerini aşağı çevirdiğinde ba- taryanın bitmiş olduğunu gördü. Şahane.

Bir meşgale bulma ümidiyle telefonuna baktı. Yeni me- saj yok.

Gözlerini yukarıya çevirdi. Yeni yüzler denizine baktığın- da kendini yalnız hissetti. Sebebi, tek beyaz kızın o olma- sı değildi. Aslında bu, onun için tercih edilecek bir şeydi. Diğer okullardaki en yakın arkadaşlarından bazıları siyah, İspanyol, Asyalı, Hintliler arasından; mecburen yan yana yaşadığı en zalim düşmanlarından bazılarıysa beyazlar ara- sından çıkmıştı. Hayır, sorun bu değildi. Yalnız hissediyordu çünkü burası şehirdi. Ayakları betonun üstünde duruyordu. Bu ‘dinlenme alanı’ denilen yere çıkmasına izin vermek için yüksek sesli bir zil çalmış; o da geniş, metal kapıların içinden

geçe geçe buraya gelmişti. Şimdi de tepesinde dikenli teller olan devasa metal kapılarla kapana kısılmış, kafeslenmişti. Kendisini hapse girmiş gibi hissediyordu.

Muazzam büyüklükteki okula, pencerelerdeki demir kafeslere bakmak da içini rahatlatmadı. İster büyük olsun ister küçük, yeni okullara her zaman kolaylıkla uyum sağlamıştı fakat bu okulların hepsi banliyölerdeydi. Hepsinin altında çimen, etrafında ağaçlar, tepesinde gökyüzü vardı. Buradaysa şehirden başka bir şey yoktu. Nefes alamadığını hissetti, korkuya kapıldı.

Yüksek sesle çalan zilin ardından yüzlerce çocukla beraber girişe doğru seğirtti. Epeyce toplu bir kız tarafından iteklenince defterini düşürdü. Defteri yerden aldı (bu sırada saçları berbat oldu) ve kızın özür dileyip dilemeyeceğini görmek için kafasını kaldırdı. Fakat kız etrafta yoktu, sürünün içine karışıp gitmişti. Kulağına bir kahkaha sesi geldi ama bunun kendisine yönelik olup olmadığını bilemiyordu.

Defterini, hayatındaki sabit olan tek şeyi sıkıca tuttu. Bu defter hep yanında olmuştu. Her gittiği yerde notlar almış, bir şeyler karalamıştı. Çocukluğunun yol haritası gibiydi bir nevi.

Nihayet girişe vardığında sadece kapıdan geçebilmek için epey sıkışması gerekti. Tam mesai bitiminde bir trene binmeye benziyordu. İçerinin sıcak olacağını ummuştu. Ne var ki arkasında kalan açık kapılardan sızan soğuk rüzgâr tüm sırtını yalayıp geçmiş ve daha beter üşümesine sebep olmuştu.

Tam üniformalı, bellerindeki silahları göze çarpan iki New York polisinin eşlik ettiği, cüsseli iki güvenlik görevlisi duruyordu girişte.

İçlerinden biri, “İLERLEMeye DEVAM EDİN!” diye komut verdi.

Okul kapısını neden iki silahlı polis memurunun koruması gerektiğini kafası almıyordu. İçindeki dehşet hissi büyüydü. Kafasını kaldırıp havaalanı güvenliği tarzı bir metal dedektöründen geçmesi gerektiğini gördüğünde ise içindeki his bin beter hâle geldi.

Dedektörün her iki yanında toplam dört polis memuru ve yanlarında iki güvenlik görevlisi duruyordu.

“CEPLERİNİZİ BOŞALTIN!” diye aniden bağırdı bir görevli.

Caitlin, diğer çocukların ceplerindeki şeyleri küçük naylon poşetlere koyduğunu gördü. Çabucak aynısını yaptı; cüzdanını, iPod’u, anahtarlarını içine koydu.

Dedektörün içinden geçtiğinde alarm öttü.

“SEN!” diye çıkıştı görevli, “Kenara geç!”

Tabii ki.

Kollarını kaldırmaya mecbur edilirken tüm çocuklar ona baktı. Görevli, elindeki dedektörle tüm vücudunu baştan aşağı taradı.

“Hiç takı falan kullanıyor musun?”

Önce bileklerinde, sonra da boynunda ne olduğunu hissetmeye çalışırken birden aklına geliverdi: Haç takıyordu.

“Çıkar onu” diye çıkıştı görevli.

Bu, büyükannesinin ölmeden önce ona verdiği kolyeydi. Gümüşten yapılmış bu küçük haçın üstünde, hiçbir zaman tercüme etmediği, Latince kabartmalar vardı. Büyükannesi ona bu kolyeyi kendi büyükannesinden aldığını söylemişti. Caitlin pek dindar değildi ve din meselelerinden de pek haberi yoktu. Ancak kolyenin yüzlerce yıl öncesinden kalma ve şimdiye kadar edindiği en değerli şey olduğunu biliyordu.

Caitlin onu gömleğinin içinden çıkardı, yukarı kaldırdı fakat boynundan çıkarmadı.

“Çıkarmasam daha iyi” diye yanıt verdi. Görevli, onu buz gibi soğuk bakışlarla süzdü.

Aniden bir arbede çıktı. Bir polis uzun, zayıf bir çocuğu tuttuğu gibi duvara yaslayıp cebinden küçük bir bıçak çıkarırken bağırmalar yaşıyordu.

Görevli, polise yardım etmeye gittiği sırada Caitlin bu fırsatı kalabalığın içine karışıp koridora doğru yürümek için değerlendirdi.

New York devlet okuluna hoş geldin, diye düşündü Caitlin.

Şahane.

Daha şimdiden mezuniyet için gün saymaya başlamıştı.

*

Koridorlar şimdiye kadar gördükleri arasında en geni- şiydi. Bu koridorların gün gelip de dolup taşaacağını hayal bile edemezdi ama nasıl olduysa omuz omuza, sıkış tepiş yürüten çocuklarla hıncahınc doluvermişti işte. Bu holler- de binlerce çocuk olsa gerekti. İnsan yüzlerinden oluşan deniz uzayıp gidiyordu. Buradaki gürültü hepsinden be- terdi; duvarlardan yankılanıyor ve çınlıyordu. Kulaklarını kapamak istiyordu. Ne var ki kollarını kaldırmasına yete- cek dirsek boşluğunu bile bulamıyordu. Klostrofobik bir hisse kapıldı.

Zil çaldı ve harala gürele arttı.

Daha şimdiden geç kalmıştı.

Tekrardan elindeki sınıf numarasına baktı ve nihayet biraz mesafeden gireceği sınıf gözüne ilişti. Bu beden de- nizini yarmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. En sonunda, birkaç girişimin ardından, biraz agresifleşmesi gerektiğini fark etti. Ellerini ve dirseklerini kullanarak yolunu açmaya çalıştı. Her seferinde bir kişiyi çekerek geniş koridor bo- yunca tüm çocukların arasından geçti ve ağır kapıyı itip sınıfa girdi.

Yeni kız, sınıfa geç girerken üstüne çevrilecek bakışlar için kendini hazırladı. Öğretmenin sessiz bir sınıfı böldüğü için kendisini azarladığını canlandırmıştı gözünde. Ancak hadi- senin hiç de böyle olmadığını görmek onu sarstı. Otuz ço- cuk için yapılmış fakat şu an elli çocuğu barındıran bu sınıf hıncahınc doluydu. Bazı çocuklar sıralarında oturuyor, diğer kısmı ise aralarda yürüyerek birbirlerine bağırıp çağırıyordu. Tam bir kargaşa hakimdi.

Zil beş dakika önce çalmış olmasına rağmen, saçları dar- madağın ve buruş buruş takım elbiseli öğretmen henüz der- se başlamamıştı. Hatta ayaklarını masanın üstüne koymuş gazete okuyor ve herkesi görmezden geliyordu.

Caitlin ona doğru yürüyüp yeni kimlik kartını masanın üstüne koydu. Ayakta durup öğretmenin kendisine bakma- sını bekledi ama onun bunu yapacağı yoktu.

Sonunda boğazını temizledi. “Affedersiniz.” Adam isteksiz bir şekilde gazeteyi indirdi.

“Ben Caitlin Pane, yeni geldim. Sanırım size bunu ver- mem lazım.”

“Ben sadece yedek öğretmenim” diye cevap verdi ve gaze- tesini kaldırıp görüşü engelledi.

Caitlin öylece kalakaldı, kafası karışmıştı. “Yani” dedi. “Yoklama almıyor musunuz?” “Öğretmeniniz pazartesi günü dönecek” diye çıkıştı.

“Bunları o halleder.”

Konuşmanın bittiğini anlayan Caitlin kimlik kartını geri aldı.

Dönüp sınıfa baktı. Kargaşa durulmamıştı. Eğer bunda hayra yorulacak bir şey varsa o da en azından göze batmıyor olmasıydı. Buradaki hiç kimse ona takmış gibi gözüküyor- du. Hatta onu fark etmemişlerdi bile.

Diğer taraftan hıncahınc dolu sınıfı gözleriyle taradığın- da canı sıkıldı. Hiç oturacak boş yer kalmamış gibi görünü- yordu.

Gücünü toplayıp defterine sıkıca yapıştı ve birbirine ba- ğırıp duran, ipini koparmış çocukların arasından geçerken birkaç kez vücudunu sakınarak sıraların arasında kalan boş- lukların birini seçip yürüdü. En arkaya ulaştığında nihayet tüm sınıfı gözleriyle seçebiliyordu.

Oturacak tek bir boş sıra kalmamıştı.

Orada dikilirken kendini aptal gibi hissediyor ve diğer çocukların onu fark etmeye başladığını görebiliyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Sürekli orada dikilecek hâli yoktu besbelli ve yedek öğretmen de durumu pek umursuyor gibi durmuyordu. Tekrardan kafasını çevirip sınıfa baktı. Çare- sizce etrafı tarıyordu.

Biraz öteden gelen bir kahkaha duydu ve bunun kesinlikle kendisine yönelik olduğunu hissetti. Bu çocukların giyin- diği gibi giyinmemişti ve onlar gibi görünmüyordu. Gerçek- ten göze batmaya başladığını hissetmesiyle birlikte yanakları kızardı.

Tam sınıfı terk etmeye, hatta okulu bırakıp gitmeye ha- zırlanırken bir ses işitti.

“Buraya.”

Sesin geldiği yere döndü.

Pencere tarafında, en arka sıradaki uzun çocuk sırasından kalktı.

“Otur” dedi. “Lütfen.”

Diğerleri onun nasıl tepki vereceğini beklerken sınıf biraz olsun sessizleşti.

Ona doğru yürüdü. Çocuğun gözlerine bakmamaya ça- lıyorsa da -iri, çakmak gibi parlayan yeşil gözleri vardı- ba- şarılı olamadı.

Çocuk nefes kesiciydi. Teni pürüzsüz ve narindi. Onun siyah mı, İspanyol mu, beyaz mı, yoksa melez mi olduğunu bilemiyordu. Gelgelelim daha önce hiç bu kadar yumuşak ve pürüzsüz bir ten görmemişti. Kalemle çizilmiş gibi duran çenesinden bahsetmek bile gereksizdi. Saçları kısa ve kahve- rengiydi; vücudu da zayıftı. Onda bir şey vardı, akla hayale sığmayan bir şey. Çok kırılğan görünüyordu, belki de sanat- çıydı.

Bir erkeğe vurulmak pek ona has bir şey değildi. Daha önce arkadaşlarının birilerine çarpıldıklarını görmüşlüğü vardı ama buna hiç anlam verememişti. Ta ki şu ana dek...

“Sen nereye oturacaksın o zaman?” diye sordu.

Sesini kontrol etmeye çalıştı fakat pek inandırıcı olamı- yordu. Ne kadar heyecanlı olduğunu çocuğun anlamaması- nı ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Çocuk gülümsedi, kusursuz dişleri açığa çıktı.

“İşte buraya” dedi ve birkaç adım ötedeki geniş pencere pervazına doğru yürüdü.

Ona baktı, çocuk bakışına karşılık verdi ve gözleri tama- men birbirine kilitlendi. Kendisine gözlerini çevirmesini söyledi içinden ama beceremedi.

“Teşekkürler” dedi ve bu, ağzından çıktıktan hemen son- ra kendine kızdı.

Teşekkürler mi? Tek söyleyebildiğin bu mu? Teşekkürler mi?

“İşte bu Barack!” diye bağırdı bir ses. “Şu hoş, beyaz kıza sıranı ver bakalım!”

Bir kahkaha koptu, sınıftaki gürültü tekrardan yükseldi ve herkes onları bırakıp kendi işine döndü.

Caitlin çocuğun utançla yüzünü yere eğdiğini gördü. “Barack mı?” diye sordu. “Adın bu mu?”

“Hayır” diye yanıtladı kızarak. “Beni böyle çağırıyorlar, Obama gibi. Ona benzediğimi düşünüyorlar.”

Ona yakından baktığında çocuğun sahiden benzediğini fark etti.

“Çünkü yarı siyah, yarı beyaz ve biraz da Porto Rikolu- yum.”

“Bence bu bir iltifat” dedi Caitlin.

“Onların söylediği hâliyle değil” diye yanıtladı çocuk. Özgüveni yerde sürünür hâlde pencere pervazında otu-

ran çocuğu inceleyen Caitlin, onun hassas bir yapısı oldu-

ğunu düşündü, incinmeye açık bile denilebilir hatta. O, bu çocukların arasına ait değildi. Delice görünebilir ama neredeyse içinde ona karşı bir korumacılık duygusu gelişi- yordu.

“Ben Caitlin” dedi elini uzatıp gözlerinin içine bakarak. Çocuk kafasını kaldırdı, şaşırıp ve gülümsemesi geri geldi. “Jonah” diye cevapladı.

Çocuk elini kuvvetlice sıktı. Çocuğun pürüzsüz teni, Caitlin’in elini içine aldığı anda kolundan yukarı iç gıcıkla- yıcı bir his taarruz etti. Onun içinde eriyor gibiydi. Çocuk elini normalden bir saniye uzun tuttuğunda gülümsemeden edemedi.

*

Sabahın geri kalanını hayal meyal hatırlayan Caitlin ka- feteryaya geldiği sırada acıkmıştı. Çift kanatlı kapıyı açtı- ğında, bu uçsuz bucaksız odadaki binlerce çocuğun hepsi- nin bağırp durması karşısında küçük dilini yuttu. Kapalı bir spor salonuna girmek gibiydi; koridorda her altı adımda bir etrafı dikkatlice izleyen bir güvenlik görevlisinin olması haricinde.

Alışıldığı gibi nereye gitmesi gerektiği konusunda bir fikri yoktu. Büyük odayı gözleriyle taradı ve nihayet bir tabak yığını buldu. İçlerinden birini aldı ve yemek sırası olduğunu düşündüğü sıraya girdi.

“Önüme geçeyim deme seni kaltak!”

Arkasını döndüğünde cüsseli, fazla kilolu, kendisinden on beş santim daha uzun bir kızın kaşlarını çatarak ona bak- tığını gördü.

“Üzgünüm. Bilmiyordum sıranın sizde...”

“Sıranın ucu orada!” diye çıkıştı başka bir kız parmağıyla işaret ederek.

Caitlin dönüp baktığında sırada en az yüz çocuğun olduğu-nu gördü. Yirmi dakika civarı bir bekleme süresi ediyordu bu.

Sıranın arkasına doğru yola koyulduğunda sıranın içinde- ki çocuklardan biri diğerini itti ve itilen çocuk onun önün- den uçup yere yapıştı. İten çocuk yerdekinin üstüne atlayıp suratını yumrukla- maya başladı.

Çocuklar etrafa toplanırken kafeteryanın içi galeyana ge- tirmenin coşkusuyla doldu taştı.

“VUR! VUR!”

Caitlin ayaklarının dibindeki sahneyi korku içinde izler- ken birkaç adım geri çekildi.

Nihayet dört güvenlik görevlisi gelip kavgayı durdurdu ve kanlar içindeki iki çocuğu birbirinin üstünden alıp ayır- dılar. Sanki hiç acele etmemiş gibilerdi.

Caitlin nihayet ayaklarının tutmaya başladığını hissetti- ğinde Jonah’ı görmek umuduyla etrafı taradı. Ne var ki gö- rünürde yoktu.

Çocuklarla dolup taşan masaları birbiri ardına geçerek aralıklardan yürüdü. Çok az boş yer vardı. Mevcut boş yerler de geniş çaplı arkadaş çetelerinin yanı başında olduğu için pek cazip görünmüyordu.

Nihayet arka tarafta boş bir masaya oturdu. Masanın uzak ucunda tek bir çocuk vardı. Dişleri telli, giydikleri üstünden dökülen, kısa ve çelimsiz bir Çinli çocuk kafasını öne eğmiş ve yemeğine odaklanmıştı.

Kendini yalnız hissetti. Aşağı bakıp telefonunu kontrol etti. Son kaldığı şehirdeki arkadaşlarından gelmiş birkaç Facebook mesajı vardı. Yeni yerini sevip sevmediğini soru- yorlardı. Her nedense cevap vermek gelmedi içinden. Onlar artık çok uzaktaymış gibi geliyordu.

İlk günün getirdiği belli belirsiz mide bulantısından hâlen mustarip olan Caitlin, ancak bir iki lokma bir şey yedi. Ka- fasından geçen düşünceleri değiştirmeye çalıştı. 132. sokak- ta pislikten geçilmeyen bir binanın yürüyerek çıkılan beşinci katındaki yeni dairesini düşündü. Mide bulantısı kötüleşti. Hayatında iyi giden bir şey, herhangi bir şey üstünde odak- lanmayı dileyerek derin bir nefes aldı.

On dört yaşında olup yirmi yaşında gibi davranan küçük kardeşi Sam hiçbir zaman kendisinin en küçük olduğunu hatırlıyormuş gibi değildi. Her zaman onun büyük kardeşi gibi davranmıştı. Tüm bu taşınıp durmalardan, babalarının terk etmesinden, annesinin her ikisine ettiği muameleden ötürü pişkin ve bıçkın olup çıkmıştı. Bunların onu ters bir şekilde etkilemekte ve çocuğun içine kapanmakta olduğunu görebiliyordu. Okulda sıklıkla ettiği kavgalar onu şaşırtma- mıştı. Bunun kötüleşmesinden korkuyordu.

Fakat mesele Caitlin’e gelince, Sam tam anlamıyla ona bayılıyordu. Caitlin de ona... Hayatındaki tek sabit şey oydu, güvenileceği tek kişi de. Dünyadaki tek zayıf nok- tasını Caitlin oluşturuyormuş gibi duruyordu. Caitlin onu korumak için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

“Caitlin?”

Yerinden sıçradı.

Tepesinde duran kişi, bir elinde tabağı diğer elinde ke- man kutusuyla Jonah'tı.

“Oturmam sorun olur mu?”

“Evet... Ay, yani hayır” dedi heyecanla.

Aptal, diye düşündü kendi kendine. Bu kadar telaşa ka- pılmayı bırak.

Jonah kendine has gülümsemesini çaktıktan sonra karşı- sına oturdu. Dimdik, kusursuz bir pozda geçti karşısına; ke- man kutusunu da dikkatle yanına koydu. Usulca yemeğini çıkardı. Onda bir şeyler vardı, tam olarak kafasında oturma- mıyordu. Bu çocuk şimdiye kadar tanıştığı herkesten fark- lıydı. Sanki başka bir çağdan gibiydi. Kesinlikle bu mekâna ait değildi.

“İlk günün nasıl?” diye sordu. “Beklediğim gibi değil.”

“Ne kastettiğini anlıyorum” dedi. “Keman mı o?”

Başıyla enstrümanı işaret etti. Çocuk onu yakınında tu- tuyordu, sanki biri çalacakmış gibi de tek elini üstünden ayırmıyordu.

“Viyola, aslında. Biraz daha büyük sadece, ama çok farklı bir sesi var. Daha yumuşak.”

Caitlin daha önce hiç viyola görmemişti ve çocuğun ma- sanın üstüne koyup kendisine göstermesini umuyordu. An- cak o bir hareket yapmayınca çıkıntılık yapmak istemedi. Hâlâ eli üstündeydi ve onu koruyormuş gibi görünüyordu. Sanki bu alet kişisel ve özel bir şeydi.

“Fazlaca pratik yapıyor musun?”

Jonah omuz silkti. “Günde birkaç saat” dedi gelişigüzel.

“Birkaç saat mi? Harika çalıyor olmalısınız!”

Yine omuz silkti. “İdare ediyorum sanırım. Benden çok daha iyi çalanlar var. Fakat bunun buradan çıkış biletim ol- masını umuyorum.”

Caitlin, “Her zaman piyano çalmak istemişimdir” dedi. “Neden çalmıyorsun?”

Tam, hiç piyanom olmadı ki diyecekti ama kendini tut- tu. Bunun yerine omuz silkti ve tekrardan ayaklarına doğru bakmaya başladı.

“Piyanon olması gerekmez ki” dedi Jonah.

Caitlin aklını okumuş olmasından irkilerek kafasını kal- dırdı.

“Bu okulda bir prova odası var. Buradaki tüm kötülük içinde en azından biraz iyi şeyler var. Sana ücretsiz ders ve- rirler. Tek yapman gereken kayıt olmak.”

Caitlin'in gözleri açıldı. “Gerçekten mi?”

“Müzik odasının dışında kayıt kâğıtları var. Bayan

Lennox'ı bul, ona benim arkadaşım olduğunu söyle.” Arkadaş. Bu kelime Caitlin'in kulağına pek hoş geldi. Ya-

vaşça içinde büyüyen bir mutluluk hissetti.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Gözleri bir anlığına birbi- rine kilitlendi.

Onun çakmak gibi parlayan yeşil gözlerine bakarken ona milyonlarca soru sorma arzusuyla yanıp tutuşuyordu: Kız arkadaşın var mı? Neden bu kadar iyi davranıyorsun? Benden gerçekten hoşlandın mı?

Fakat dilini tuttu ve bir şey demedi.

Vakitlerinin az sonra tükeneceğinden endişelenerek mu- habbeti uzatmayı sağlayacak bir şeyler sormak için kafasını kurcaladı. Onu tekrar görmesini garanti altına alacak bir şey bulmaya çalıştı. Fakat heyecana kapılıp öylece dondu kaldı.

Nihayet ağzını açmıştı ki zil çaldı.

Kafeteryanın içi gürültü ve hareketlilikle doldu, Jonah da ayağa kalkıp viyolasını kaptı.

Tabağını kaldırırken, “Geç kaldım” dedi.

Jonah onun tabağına baktı. “Seninkini de alayım mı?” Caitlin tabağını unuttuğunu fark ederek masaya baktı ve

kafasını salladı.

“Tamam” dedi Jonah.

Çocuk aniden ürkekleşerek, ne diyeceğini bilemeden öy- lece dikildi.

“Peki... Görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz” diye yanıtladı Caitlin, sesi fısıltıdan azıcık daha yüksek çıkıyordu.

İlk okul günü sona erdiğinde Caitlin, binadan güneşli bir mart öğlenine adım attı. Güçlü bir rüzgâr esiyor olsa da artık üşümüyordu. Etrafındaki tüm çocuklar dışarı çıkarken bağı- rıp çağırıyorduysa da artık bu gürültüden rahatsız olmuyor-du. Kendini canlı ve özgür hissediyordu. Günün geri kalanı bulanık bir şekilde geçip gitmişti. Tek bir yeni öğretmenin ismini hatırlamıyordu.

Jonah hakkında düşünmeden duramıyordu.

Kafeteryada bir aptal gibi davranıp davranmadığını dü- şünüyordu. Kelimeler ağzından çıkarken duraklamış, ona zar zor soru sorabilmişti. Ona sormayı düşünebildiği tek şey o aptal viyolayla ilgiliydi. Ona nerede yaşadığını, nere- li olduğunu, üniversiteye nereye başvurduğunu sormalıydı oysa.

En önemlisi, kız arkadaşı olup olmadığını. Onun gibi bi- rinin birlikte olduğu birileri olmalıydı muhakkak.

Tam o sırada hoş giyimli, güzel bir Hispanik kız Caitlin’in yanından geçti. Caitlin o geçerken baştan aşağı onu süzdü ve bunun o kız olup olmadığını merak etti.

Caitlin 134. sokağa döndü ve bir anlığına nereye git- mekte olduğunu unuttu. Daha önce hiç okuldan eve yürümemişti. Bir saniyeliğine yeni dairesinin nerede oldu- ğunu çıkartamadı. Bulunduğu köşede yolunu kaybetmiş bir hâlde kalakaldı. Güneşin üstünü bir bulut örtüp güç- lü bir rüzgâr esmeye başladığında aniden yine üşüdüğünü hissetti.

“Hey, amigo!”

Caitlin kafasını çevirdiğinde köşe başındaki döküntü bir bodeganın* önünde durmakta olduğunu fark etti. Dört tane hırpani adam, bodeganın önünde sanki soğuktan biha-berlermiş gibi plastik sandalyelerde oturuyor ve bir sonraki öğünlerinde onu yiyecekmiş gibi bakıyorlardı.

“Gel buraya bebeğim!” diye bağırdı diğeri. Caitlin’in hafızası çalışmaya başladı.

132. sokak. İşte bu.

Çabucak döndü ve başka bir sokağa dalıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Omzunun üstünden birkaç kez o adam- ların kendisini takip edip etmediğini görmek için arkasını kontrol etti. Şans bu ki etmiyorlardı.

Soğuk rüzgâr yanaklarını yalayıp onu ayıltırken yeni mahallesinin acımasız gerçekliği yavaşça kafasına dank edi- yordu. Etrafındaki terk edilmiş arabalara, grafitili duvarla- ra, dikenli tellere, tüm pencerelerin önündeki parmaklıkla- ra baktı ve aniden kendini çok yalnız hissetti. Bir de epey korktu.

Dairesine sadece üç blok kalmıştı ama sanki ömür boyu sürecekmış gibi duruyordu bu yol. Yanına bir arkadaşının eşlik etmiş olmasını dilerdi -Jonah olsa daha iyi tabii- ve her gün bu yolu tek başına yürüyüp yürümeyeceği endişesine kapılmıştı. Yine annesine kızdı. Nasıl oluyor da onu süre- li taşınmaya, nefret ettiği yeni mekânlarda kalmaya mecbur ediyordu ki? Ne zaman bitecekti bu çile?

Cam kırılması.

Caitlin’in kalbi, sol tarafta yani sokağın öbür tarafında bir hareketlilik görmesiyle daha hızlı çarpmaya başladı. Kafasını aşağıda tutup hızlıca yürümeye çalıştı. Fakat yaklaştıkça bağırmalar ve grotesk kahkahalar işitti. Nelerin dönmekte olduğunu fark etmeden edemedi.

On sekiz ya da on dokuz yaşlarında dört tane azman ço- cuk, başka bir çocuğun etrafında dikiliyordu. Aralarından ikisi onun kollarını tutarken üçüncüsü öne çıkıp karnına yumruk atıyor ve dördüncüsü de yüzünü yumrukluyordu. On yedi yaşında olabilecek uzun, zayıf ve savunmasız çocuk yere düştü. İki çocuk daha da ileri gidip yüzünü tekmeledi.

Caitlin içinden gelen sese rağmen durdu ve baktı. Dehşete kapılmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görme- mişti.

Diğer iki çocuk, kurbanın etrafında birkaç adım attık- tan sonra botlarını havaya kaldırıp sonra yere indirdiler.

Caitlin, çocuğu ölene kadar ezeceklerinden korktu. “HAYIR!” diye bağırdı.

Çocuklar ayaklarını yere indirirken fena bir çatırdama sesi geldi.

Fakat bu kemik kırılması sesi değildi. Daha çok tahta- dan çıkmışa benziyordu, çatırdayan bir tahtadan. Caitlin çocukların küçük bir müzik aletini ezmekte olduklarını gördü. Daha yakından baktığında kaldırımın her tarafına dağılmış viyola parçaları gördü.

Korkuyla elini ağzına götürdü.

“Jonah?”

Caitlin hiç düşünmeden sokağın karşısına geçti. Artık kendisini fark etmeye başlamış olan erkek çetesinin tam ortasına doğru yürümeye başladı. Çocuklar ona bakıp birbirlerini dirsekleriyle dürterken şeytani gülümsemeleri tüm suratlarına yayıldı.

Caitlin doğrudan kurbanın yanına gittiğinde onun ger- çekten de Jonah olduğunu gördü. Yüzü yara bere içindeydi ve bilinci yerinde değildi.

Çocukların oluşturduğu gürüha doğru kaldırdı kafası- nı. Kızgınlığı korkusunu bastırırken onlarla Jonah arasında durdu.

“Onu rahat bırakın!” diye bağırdı.

En az 190 santim olan, ortadaki kaslı çocuk bir kahkaha attı.

“Yoksa ne yaparsın?” diye sordu derinden gelen bir sesle. Caitlin etrafındaki dünyanın döndüğünü hissettiğinde,

arkadan sert bir şekilde iteklendiğini fark etti. Beton zemine

çarparken dirseklerini koymaya çalıştıysa da bu düşüş, hızı- nı sadece birazcık yavaşlattı. Gözünün ucundan defterinin uçup gittiğini ve sayfalarının her yana dağıldığını görebili- yordu.

Önce kahkahalar, arkasından da ona doğru yaklaşan ayak sesleri duydu.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atarken adrenalin dev- reye girdi. Daha onlar erişmeden yuvarlanıp ayaklarının üstüne kalkmayı başardı. Sokak arasına dalıp ölümüne koş- maya başladı.

Çocuklar arkasında yakın bir mesafeden takip ediyor- lardı.

Uzun süre kalacağını düşündüğü bir yerdeki eski okulla- rından birinde yarış kursu almış ve bunda iyi olduğunu fark etmişti. Takımın en iyisiydi aslına bakılırsa, uzun mesafede değil ama yüz metre koşusunda. Birçok erkeği bile geride bırakabiliyordu. İşte şimdi de aynı kuvvet tekrar kaslarına hücum ediyordu.

Caitlin ölümüne koştu ve peşindeki erkekler onu yakala- yamadı.

Arkasına bakıp ne kadar uzakta kaldıklarını gördüğünde onlardan kurtulmak konusunda iyimser düşüncelere kapıl- dı. Tek yapması gereken doğru yerlere dönmektir.

Sokak arası bir T şeklinde sona eriyordu. Yani ya sağa ya sola dönebilirdi. Eğer yakalanmamak istiyorsa kararını de- ğiştirecek zamanı olmayacaktı ve çabucak bir seçim yapma- lıydı. Gelgelelim köşelerin sonunda ne olduğunu göremi- yordu. Körü körüne sola döndü.

Bunun doğru seçim olmasını diledi. Haydi ama. Lütfen!

Keskin bir sol dönüş yapıp yolun çıkmaz sokak olduğunu gördüğünde kalbi durdu.

Yanlış hamle.

Çıkmaz sokak. Doğrudan yolun sonundaki duvara tır- manıp bir çıkış, herhangi bir çıkış için etrafı taradı. Hiç çıkış olmadığını fark ettiğinde yüzünü ona doğru yaklaşan saldır- ganlara doğru döndü.

Nefesi tükenmiş bir hâlde onların köşeyi dönüp yaklaşıma- larını izledi. Onların omuzları üstünden baktığında, eğer sağa dönmüş olsaydı şu an evde olacağını görebiliyordu. Şans tabii.

“Pekâlâ kaltak” dedi içlerinden biri, “Şimdi azap çekecek- sin.”

Hiçbir çıkış olmadığını bilincinde olan çocuklar

Caitlin’in üstüne yürümeye başladılar. Hızlı hızlı nefes alı-yor, sırtıyor ve az sonra uygulayacakları şiddetin şimdiden tadını çıkarıyorlardı.

Caitlin gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Jonah’ın uyanmasını, tamamıyla güçlü ve onu kurtarmaya hazır bir hâlde köşede belirmesini diledi. Ancak gözlerini açtığında şu an yaklaşmakta olan saldırganlar dışında köşede kimse yoktu.

Annesini, ondan ne kadar nefret ettiğini, yaşamak zorun- da bırakıldığı tüm mekânları düşündü. Kardeşi Sam'i dü- şündü. Bugünden sonra hayatının ne menem bir şey olabi- leceğini düşündü.

Tüm hayatını, her daim kendisine reva görülen mua- meleyi, nasıl kimsenin onu anlamadığını, nasıl hiçbir şeyin onun istediği gibi gitmediğini geçirdi aklından ve bir şey dank etti. Her nasılsa, artık canına yetmişti.

Bunu hak etmiyorum. Bunu hak etmiyorum BEN!

Sonra birden onu hissetti.

Şimdiye kadar tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemeyen bir dalga gibiydi. Bir hiddet dalgasıydı bu. İçinden geçip kanı- na işliyordu. Karnını merkez almış, oradan etrafa dağılmıştı. Sanki altındaki beton ve kendisi birmiş gibi ayaklarının yer- de kök saldığını hissediyordu. Ardından ilkel bir kuvvetin onu teslim alıp bileklerine hücum ettiğini, kollarından yu- karı, omuzlarına yükseldiğini duyabiliyordu.

Caitlin ilk başta öyle bir kükredi ki kendisi bile korktu. İlk çocuk ona yaklaşıp eliyle bileğini kavradığı anda bileği- nin kendi kendine tepki verişini izledi. Saldırganın bileğini kavramış ve sonra dik bir açıyla ters tarafa bükülmüştü. Önce bileği, ardından kolu çat diye kırılan çocuğun yüzü yaşadığı sarsıntıyla buruştu.

Dizlerinin üstüne düşüp çığlık atmaya başladı.

Diğer üç çocuğun hayretler içerisinde gözleri kocaman oldu.

Üçlünün arasından en cüsseli olanı ona doğru çemkirdi. “Seni oro...”

Lafını bitirmesine kalmadan, Caitlin havaya uçup iki aya- ğını göğüs kafesinin tam ortasına indirdi ve çocuk, havaya uçtukten sonra üç metre gerisindeki metal çöp kutularına çarparak durabildi.

Orada kaldı, kımıldamadan.

Diğer iki çocuk sarsılmış bir hâlde birbirlerine baktılar. Gerçekten korkmuşlardı.

İçinde insani olmayan bir kuvvet hissedenden Caitlin, ileri doğru bir adım atıp iki çocuğun her birini tek eliyle tuttuğu gibi yerden onlarca santim yukarı kaldırırken kendi hırıltı- sını işitti.

Onlar havada asılı dururken Caitlin onları önce geri son- ra ileri sallayıp inanılmaz bir kuvvetle birbirine vurdu. Ço- cukların ikisi de yere çöktü.

Caitlin hiddetten köpürür bir hâlde öylece dikildi. Dört çocuğun hiçbiri hareket etmiyordu.

Kendini rahatlamış hissetmiyordu. Tam tersine daha faz- lasını istiyordu; daha fazla kavga edilecek oğlan, daha fazla fırlatıp atılacak beden.

Ve başka bir şey daha...

Aniden gözlerinin önündeki görüntü berraklaştı ve ço- cukların açıkta kalmış boyunlarına zum yapabilir hâlde geldi. Her milimi gözleriyle seçebiliyordu ve durduğu yerden her birinin atmakta olan damarlarını görebiliyordu. Onları ısır- mak, beslenmek istiyordu.

Kendisine neler olduğunu anlayamayan Caitlin, kafasını geri doğru atıp binaların arasından, bloklar boyunca yankı- lanan tüyler ürpertici bir çığlık attı. Bu en başta kazandığı zaferin çığılığıydı ve bir de tatmin olmamış hiddetinin.

Bu daha fazlasını isteyen bir hayvanın çığılığıydı.

İkinci Bölüm

Caitlin yeni dairesinin kapısının önünde öylece bakakal- mış bir hâlde duruyordu ki birden nerede olduğunun ayırdına vardı. Buraya nasıl geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Son hatırladığı şey çıkmaz sokakta oluşuydu. Nasıl

olduysa kendini eve getirebilmişti.

Bununla beraber, o çıkmaz sokakta olanların her bir sani- yesini hatırlıyordu. Bunu hafızasından silmeye çalışmış ama yapamamıştı. Olduklarından farklı görünmelerini umduğu kolları ve ellerine baktı ama her zamanki gibiydiler. Hiddet içini doldurmuş, onu dönüştürmüş ve sonra geldiği gibi bir çırpıda gitmişti.

Fakat bunu takip eden etkiler yerli yerindeydi. Bir kere içi boşalmış gibiydi. Hissizdi. Başka bir şey daha duydu içinde. Tam ne olduğunu çıkaramıyordu. Aklından, o kabadayıla- rın açıkta kalmış

boyunlarının görüntüleri, atardamarlarının atışları geçip duruyordu. Sonra ise açlık, doymak bilmez bir iştah hissetti.

Caitlin gerçekten eve dönmek istememişti. Annesiyle uğraşmak istemiyordu, hele bugün hiç. Yeni bir yerle, eşyalarını yerleştirmekle uğraşmak istemiyordu. Eğer içeride Sam olmamış olsaydı, arkasını döndüğü gibi çekip gidebilir- di. Nereye giderdi bir fikri yoktu; fakat en azından yürüyor olurdu.

Derin bir nefes alıp kapının topuzuna uzandı. Ya kapının topuzu çok sıcaktı ya da onun elleri buz gibi soğuktı.

Caitlin epey aydınlık daireye adım attı. Ocakta pişen ye- meğin kokusunu alabiliyordu. Belki de koku mikrodalga- dan geliyordu. Sam! Her zaman eve erken gelir ve kendine yemek yapardı. Zira annesi saatlerce eve gelmezdi.

“İlk günün pek iyi geçmiş gibi durmuyor.”

Caitlin annesinin sesini duymaktan ötürü sarsılmış bir hâlde kafasını çevirdi. Orada, kanepede oturmuş sigarasını içiyor ve daha şimdiden Caitlin’i yukarıdan aşağı, küçümser bakışlarla süzüyordu.

“Ne yaptın gene! Süveterini mi mahvettin hemencecik?” Caitlin üstüne baktığında, muhtemelen yere düşmekten

ötürü oluşan kir lekelerini fark etti.

“Neden bu kadar erken saatte evdesin?” diye sordu Caitlin. “Benim de ilk günüm biliyorsun” diye çıkıştı. “Bir tek sen

değilsin yani. İşler azdı. Patron eve erken yolladı.”

Caitlin annesinin çirkin tonuna katlanamıyordu, bu gece çıkarı yoktu. Ona karşı her zaman üstünlük taslamıştı ve bu gece, Caitlin’in canına tak etmişti. Ona kendi ilacından bir nebze tattırmaya karar verdi.

“Harika” diye karşılık verdi Caitlin. “Bu tekrar taşınaca- ğımız anlamına mı geliyor?”

Annesi birden ayağa fırlayıverdi. “Ağzından çıkanı kula- ğın duysun!” diye bağırıldı.

Caitlin annesinin ona bağırarak için bir bahane bekledi- ğinin farkındaydı. Ona bir yem atıp bu işi halletmenin en iyi yol olduğuna karar vermişti.

“Etrafta sigara içmemelisin” diye cevap verdi Caitlin so- ğukkanlı bir şekilde. Ardından ufak odasına girip kapıyı çarptı ve kilitledi.

Anında annesi kapıyı yumruklamaya başladı.

“Çık dışarı, seni ufak serseri! Annenle nasıl konuşuyorsun sen öyle! Masanıza ekmeği kim koyuyor...”

Caitlin, bu gece kafası çok meşgul olduğu için annesi- nin sesini bastırabiliyordu. Sesi dinlemektense aklından gün içinde olanları, o çocukların kahkahalarını, kalbinin dışarı fırlayacak gibi çarpmasını, kendi kükremesini düşündü.

Tam olarak ne olmuştu? Nasıl bu kadar kuvvetli hâlde gel- mişti? Sadece bir adrenalin pompalanmasından mı ibaretti? İçinden öyle olmasını umuyordu. Ne var ki içten içe öyle olmadığını biliyordu. O neydi?

Kapının yumruklanması devam ettiyse de Caitlin sesi zar zor işitiyordu. Masasının üstünde duran cep telefonu deli gibi titriyor, mesajlar, e-postalar ile yanıp yanıp sönüyor olsa da bunları da pek duyduğu söylenemezdi.

Ufacık penceresine doğru gidip camdan aşağı, Ams- terdam Bulvarı’na doğru bakmaya başladığında kafasının içinde yeni bir ses işitti. Bu Jonah’ın sesiydi. Gülümse- sine eşlik eden kısık, derin ve huzur veren sesi. Ardından onu kanlar içinde, pek kıymetli enstrümanı paramparça edilmiş hâlde yerde yatarken gördü. Yeni bir öfke dalgası yükseldi.

Öfkesi endişeye dönüştü. Acaba iyi mi, oradan kalkabilirdi mi, eve gidebilirdi mi diye endişeleniyordu. Onu, kendisine seslenirken hayal etti. Caitlin, Caitlin.

“Caitlin?”

Kapının dışından gelen ses yeniydi, bir oğlandan geli- yordu.

Kafası karışık bir hâlde kendini topladı. “Benim Sam, açsana.”

Kapıya gidip kafasını dayadı.

“Annem gitti” dedi diğer taraftan gelen ses. “Sigara alma- ya indi. Hadi, aç kapıyı.”

Caitlin kapıyı açtı.

Sam gözlerini dikmiş ona bakıyor ve yüzünden endişe okunuyordu. Daha on beş yaşında olmasına rağmen yaşın- dan büyük gösteriyordu. Boyu erken vakitte 180 santime kadar uzamış olsa da henüz kilo almamıştı; çelimsiz ve sırık gibiydi. Siyah saçı ve kahverengi gözleriyle renk açısından ona benziyordu. Kesinlikle akraba gibi duruyorlardı. Caitlin yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Sam onu her şeyden çok seviyordu.

Caitlin onu çabucak içeri alıp ardından kapıyı kapadı. “Özür dilerim” dedi. “Onunla bu gece uğraşamayacağım.” “Ne oldu ikinize?”

“Her zamankinden. Kapıdan girdiğim gibi üstüme çul- landı.”

“Sanırım zor bir gün geçirdi” dedi Sam. Her zaman yap- tığı gibi ikisinin arasını bulmaya çalışıyordu. “Umarım onu tekrar kovmazlar.”

“Kimin umurunda ki? New York, Arizona, Teksas... Bir sonraki ne olacak kimin umurunda ki? Taşınıp durmamız hiç bitmeyecek.”

Sam, onun masasındaki sandalyede otururken kaşları- nı çatınca birden kendini kötü hissetti. Bazen dilinin arayı kaçıyor, düşünmeden konuşuyor ve sonra da söylediklerini geri alabilmeyi diliyordu.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, “Senin ilk günün nasıl geçti?” diye sordu.

Sam omuz silkti. “Fena değil sanırım.” Ayak başparmağı- nı sandalyeye sürttü.

Kafasını yukarı kaldırdı. “Ya seninki?”

Caitlin omuz silkti. Yüz ifadesinde bir şey olmalıydı zira Sam kafasını öte yana çevirmemişti. Ona bakmaya devam etti.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey” dedi savunmacı bir şekilde, sonra da sırtını dönüp cama doğru yürüdü.

Onun tarafından izlendiğini hissedebiliyordu. “Biraz... Farklı görünüyorsun.”

Caitlin duraksadı. Onun hadiseyi bilip bilmediğini, dış görüntüsünde bir değişiklik olup olmadığını merak etti. Yutkundu.

“Nasıl?”

Sessizlik.

“Bilmiyorum” diye cevap verdi sonunda.

Caitlin camdan dışarı bakmaya devam etti. Köşe başın- daki bodega, müşterilerinden birine uyuşturucu verirken o amaçsızca etrafı izliyordu.

“Bu yeni yerden nefret ediyorum” dedi Sam. Caitlin ona dönüp yüz yüze geldi.

“Al benden de o kadar.”

“Hatta şeyi bile düşündüm...” Kafasını eğdi, “Bırakıp git-meyi...”

“Ne demek istiyorsun?” Sam omuz silkti.

Caitlin ona baktı. Gerçekten sıkıntılı görünüyordu. “Nereye?” diye sordu.

“Belki... Babamın peşinden.”

“Nasıl? Nerede olduğunu bilmiyoruz ki.” “Deneyebilirdim. Onu bulabilirdim.” “Nasıl?”

“Bilmiyorum... Ama deneyebilirdim.”

“Sam. Tek bildiğimiz şey ölmüş olabileceği.”

“Öyle deme!” diye bağırdı ve yüzü açık kırmızı rengini aldı.

“Özür dilerim” dedi. Sam tekrar sakinleşti.

“Fakat onu bulsak bile bizi görmek istemeyebileceğini hiç düşündün mü? Bizi terk eden oydu. Sonra bir daha temas kurmaya çalışmadı.”

“Belki annem ona izin vermeyeceği içindir.” “Ya da belki sadece bizi sevmediği için.”

Sam, başparmağını yere sürtmeye devam ederken kaşları iyice çatıldı. “Ona Facebook’tan baktım.”

Caitlin’in gözleri hayretle açıldı. “Onu buldun mu?”

“Emin değilim. Onun adını taşıyan dört kişi vardı. Ara- larından ikisi özel profildi ve resim yoktu. İkisine de mesaj yolladım.”

“Ve?”

Sam başını iki yana salladı. “Bir cevap almış değilim.” “Babam Facebook’ta olmazdı.”

“Bunu bilemezsin” diye cevap verdi tekrardan savunmaya geçerek.

Caitlin içini çekip yatağına gitti ve uzandı. Sarı ve pul- lu tavana bakarken nasıl olup da bu noktaya geldiklerini düşündü. Kaldıkları şehirlerden bazılarında mutlu olduk- ları doğrudu. Hatta annesinin bile neredeyse mutlu oldu- ğu zamanlar vardı; hani şu adamla görüştüğü vakitler gibi. Yeterince mutluydu; en azından Caitlin’i rahat bırakacak kadar.

Öyle yerler vardı ki, mesela son kaldıkları yer gibi, o ve Sam birkaç iyi arkadaş edinmiş; en azından oradan mezun oluncaya kadar orada kalabileceklerini gerçekten düşün- müşlerdi. Ardından her şey çok çabuk değişmişti. Tekrardan toplanma, vedalaşmalar... Normal bir çocukluk istemek çok mu fazlaydı?

Sam, “Tekrardan Oakville’e taşınabilirim” dedi düşünce akışını keserek. Burası son kaldıkları yeri. Nasıl olup da Sam’in her zaman kafasından geçenleri bildiği konusu pek gizemliydi. “Arkadaşlarımla kalabilirim.”

Gün üstüne gelmeye devam ediyordu. Bu kadarı da faz- laydı. Berrak bir şekilde düşünemiyordu. Uğradığı bu hüsrana içerisinde kulağına gelenler Sam’in de onu bırakmaya hazır- landığını, yani artık onu umursamadığını bildiriyordu.

“O zaman git!” diye çıkıştı aniden istemsizce. Sanki bunu başka biri söylemiş gibiydi. Kendi sesindeki acımasızlığı işit- ti ve işitir işitmez pişman oldu.

Neden her şeyi böyle pat diye dışarı vurmaya zorundaydı ki? Neden kendisini tutamıyordu?

Daha iyi bir gününde olsa, daha sakin olsa ve her şey bir anda bu kadar üstüne gelmemiş olsa bunu söylemeyebilirdi ya da daha hoşça gidecek şekilde davranabilirdi. Şöyle bir şey diyebilirdi mesela: Ne demeye çalıştığının farkındayım. Ne kadar kötü olursa olsun asla burayı terk etmeyeceğini; çün- kü tüm bunlarla uğraşmam için beni bir başıma bırakmaya- çağımı söylemeye çalışıyorsun. Seni bunun için seviyorum. Ben de seni asla bırakmam. İkimizin de çocukluğunun çi- visi çıkmışken en azından birbirimize sahibiz.

Ancak bunun yerine ruh hâli, içindeki en kötüyü ortaya çıkarmıştı. Bunları demektense bencil ve düşüncesizce dav- ranmıştı.

Oturma pozisyonuna geçtiğinde söylediklerinin, Sam’in yüzüne yansıttığı incinmeyi görebiliyordu. Söylediklerini geri almayı, özür dilemeyi istedi ama durumun ağırlığı al- tında fazlasıyla kalmıştı. Her nasıl olduysa ağzını bir türlü açmayı başaramadı.

Sessizlik sürerken Sam, yavaşça sandalyeden kalktı ve odadan çıkarken kapıyı arkadan yavaşça kapadı.

Aptal, diye düşündü. Öyle aptalsın ki neden ona annenin sana davrandığı gibi davranıyorsun?

Sonra tekrardan uzanıp gözlerini tavana dikti. Ona çıkış- masının bir nedeni daha olduğunu fark etti. Onun düşünce akışını kesmişti. Hem de bunu tam düşünceleri gittikçe kö- tüleşirken yapmıştı. Kafasının içinden karanlık bir düşünce geçmişti ve o bunu halledemedi Sam araya girmişti.

Annesinin eski erkek arkadaşı... Bundan üç şehir önce... Bu, annesinin gerçekten mutlu görüldüğü tek zamandı. Adamın adı Frank idi. Elli yaşında, kısa, toplu ve keldi. Bir kütük gibi kalındı. Ucuz kolonya gibi kokuyordu. O sıralar- da Caitlin on altı yaşındaydı.

Ufak çamaşır odasında giysilerini toplarken Frank kapı- da belirmişti. Sürekli ona bakıp duran kılın tekiydi zaten. Adam uzanıp onun iç çamaşırından bir tanesini almıştı. Yanaklarının utanç ve öfkeyle nasıl kızardığını hatırlıyordu. Onları eliyle kaldırıp sırtmıştı.

“Bunları düşürmüşsün” demişti sırtarak. Caitlin çamaşı- rını elinden çekip almıştı.

“Ne istiyorsun?” diye çıkmıştı.

“Yeni üvey babanla nasıl konuşuyorsun bakayım öyle?”

Yarım adım daha yaklaşmıştı.

“Sen benim üvey babam falan değilsin.” “Fakat olacağım, pek yakında.”

Kıyafetlerini katlamaya devam etmeye çalışsa da o bir adım daha yakınlaştı. Fazla yaklaşmıştı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

“Sanırım birbirimizi daha yakından tanıma zamanımız geldi” dedi kemerini çıkararak. “Değil mi?”

Dehşete kapılmış bir hâlde onun yanından sıvışarak kü- çük odadan çıkmaya çalıştı fakat bunu yapmaya kalktığına Frank yolunu kesip onu sıkıca tuttu ve sırtını duvara yapış- tırdı.

İşte o zaman olmuştu.

İçinde bir hiddetin yükseldiğini hissetmişti. Daha önce başından geçen hiçbir şeye benzemeyen bir hiddet. Vücudu- nun tepeden tırnağa kadar ateşler içinde yandığını hissede- biliyordu. O, kendisine yaklaşmaya başladığı sırada havaya sıçrayıp ona bir tekme atmış, iki ayağını da göğüs kafesine yapıştırmıştı.

Cüssesi onun üç katı olmasına rağmen Frank kapıdan dışarı fırlarken menteşeleri sökmüş ve öbür odanın içinde üç metre boyunca uçmaya devam etmişti. Sanki evin içinde onu bir top mermisi sürüklüyordu.

Caitlin titreyerek öylece kalakalmıştı. Hiçbir zaman şid- det kullanan bir insan olmamış, o kadar ki kimseye yum- ruk bile atmamıştı. Daha da ötesi ne o kadar büyük ne de güçlüydü. Onu böyle tekmelemesi gerektiğini nereden bil- mişti? Bunu yapacak gücü nereden bulmuştu? Daha önce hiç kimseyi -hele yetişkin bir adamı- havada uçarken ya da kapıyı kırıp geçerken görmemişti. Ondaki bu güç nereden gelmişti?

Frank’in olduğu yere gidip tepesinde dikildi.

Kımiltısız bir şekilde sırtüstü uzanmıştı. Onu öldürüp öldürmediğini merak etti. Fakat o anki hiddet dolu hâliyle bunu gerçekten umursamadı. Daha çok kendisinden, kim

-ya da ne- olduğundan endişe duyuyordu.

Bir daha Frank’i hiç görmedi. Ertesi gün annesinden ayrıldı ve bir daha ortalıkta gözükmedi. Annesi ikisi ara- sında bir şeyler olduğundan şüphelendiyse de hiç sesini çıkarmadı. Buna rağmen annesi, ayrılmalarından ve ha- yatındaki tek mutlu zamanın berbat olmasından Caitlin’i sorumlu tuttu. O dakikadan sonra da onu suçlamayı hiç bırakmadı.

Caitlin kalbi yine hızlı bir şekilde çarparken pullu tava- na bakmayı sürdürdü. Bugün yaşadığı hiddet ve iki sahne- nin bağlantılı olup olmadığını düşündü. Frank hadisesinin manyakça, istisnai bir vaka, garip bir güç patlaması olduğu- nu düşünmüştü. Ancak şu an daha fazlası olmasından kuşku duyuyordu. İçinde bir çeşit güç mü gizliydi? Yoksa bir ucube miydi kendisi?

O kimdi?

Üçüncü Bölüm

Caitlin koşuyordu. Belalıları geri dönmüştü ve onu ara so- kakta kovalıyorlardı. Önünde, kocaman bir duvardan oluşan bir çıkamaz vardı. Yine de dosdoğru koşmaya devam etti. Koştukça hızlandı, imkânsız bir hıza ulaştı ve binalar yanın- dan bulanık bir şekilde akıp geçti. Saçlarının arasından geçen rüzgârı hissedebiliyordu.

Yakınlaştığında sıçradı. Tek sıçrayışta duvarın tepesine yani dokuz metre yukarıya çıkabilmişti. Bir sıçrayışla tekrar havaya yükseldi. Sonra hiç sendelemen zemine inip koşmaya devam etti. Kendini güçlü ve yenilmez hissediyordu. Hızı daha da art- tı ve istese uçabileceğini düşündü.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.